

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת שמיני-החודש

כ"ז אדר ב' תשפ"ד 1227

שבת מברכין
 המולד בליל שלישי בשעה
 22:57 ו-7 חלקים

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה	באר שבע
6:26 6:41 6:33 6:33	הדלקת נרות
7:40 7:41 7:42 7:41	מוציא שבת
8:19 8:17 8:16 8:16	רבנו תם

הילולא דצדיקא

כ"ז אדר ב' רבי חיים סינאוואני

כ"ח אדר ב' רבי שלמה הלוי מח"ס 'מחצית השקל'

כ"ט אדר ב' רבי שלמה הכהן מרדומסק

א' ניסן כ"ק רבי שלמה פינטו זיע"א

ב' ניסן רבי שלום דב, האדמו"ר מחב"ד

ג' ניסן רבי יחיאל מיכל המגיד הקדוש מזולאטשוב

ד' ניסן רבי יעקב צבי מנקלבורג

כשר ודבק בשמינה יש כח בידו להביא לידי כך שהשכינה תשרה בגופו שהגוף זומה למשכן, וחובת האדם לטפח ולפאר את משכנו הרוחני ולהכשירו במצות ובמעשים טובים כדי שיהיה מקום ראוי ומכובד להשראת השכינה. ואם זכה לעבוד בבית המקדש בוודאי שעבודה זו מרוממת אותו ומטפחת לו גם את משכנו הפנימי.

ועל כך דאג משה מעתה חלילה תופסק העלייה הרוחנית, כי כל משאת נפשו הייתה להתרומם ולהידבק עוד בשכינה הקדושה וזה נבצר ממנו מעתה, לכן נצטער משה על ההפסד הרוחני שבדבר ולא חלילה שנתקנא במנהיגותו של אהרן.

נהנה בשעה שכעס משה על בני אהרן הנותרים ושאלם לאמור (ויקרא י, יז) "מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש", לבסוף התברר לו שטעה שנאמר (שם כ) "וישמע משה וייתב בעיניו" וכותב רש"י - הודה ולא בוש לומר לא שמעתי, ומוסיף התרגום (יונתן בן עוזיאל) שהוציא משה כרוז בכל מחנה ישראל לאמר שכחתי את הדין ונתעלמה ממני הלכה ואהרן אחי לימדני אותו, עד כאן. הרי לנו שמשא אהב את אהרן אחיו אהבה עזה ובוודאי שלא נתקנא בו קנאה אסורה, אלא הייתה זו קנאת סופרים שעליה אמרו חז"ל "קנאת סופרים תרבה חכמה" וכל מטרתו של משה הייתה להמשיך ולהתעלות בעבודת ה'.

ואם מבקש האדם לטפח את משכנו הרוחני ולהעלות בדרגות נשגבות בתורה וביראת שמים, עליו להיזהר מאוד ממאכלות אסורות ויבדוק בשבע עינים כל דבר מאכל קודם שנכנס לפיו. ולכן נסמכה פרשת מאכלות אסורות לחנוכת המשכן ביום השמיני למילואים, כדי ללמדנו שעיקר יסוד בנין משכן ה' הטמון בלב האדם בנוי ומושתת על זהירותו במאכלות אסורות.

ואף אם אכל בשוגג מבלי כוונה מאכל שאינו ראוי, גם זה עושה פגם בנשמתו ויכול להזיק לו מבחינה רוחנית ואפילו עובר במעי אמו יכול להניזק ממאכל איסור שאמרו אכלה. וכמו שמצינו בגמרא (במסכת יומא פב, א) על אותה מעוברת שהריחה מאכל ביום הכיפורים ובאו לפני רבינו הקדוש ואמרו להם לחשו לה באוזן שיום הכיפורים היום, לחשו לה וקבלה את הלחישה וקרא על העובר "בטרם אצרך בבטן ידעתך" (ירמיהו ו, א) ויצא ממנו רבי יוחנן.

ועוד מובא מעשה במעוברת שאף היא הריחה מאכל ביום הכיפורים ונתאוותה לאכול, ובאו לפני רבי חנינא ואמרו להם שילחשו לה. לחשו לה ולא נתרצתה והוכרחה לאכול, וקרא עליו "זו רשעים מרחם" (תהילים נח, ד) ויצא ממנה שבתאי הרשע שהיה מפקיע שערים בזמן הבצורת.

הרי לפנינו כי למרות שאותה אשה אכלה ביום הכיפורים שלא מרצונה, אלא מפני סכנת העובר הוצרכה לאכול בעל כורחה - ובוודאי שאף ההלכה מתירה לה לאכול, בכל זאת ניזוק הוולד מאותו מאכל. ללמדנו עד כמה זהירות נדרשת מן האדם במאכלו ואפילו אם אירע כי בשוגג או באונס אכל דבר איסור, גם זה יכול להזיק לו ולולד ולגרום לו הפסק בעלייתו הרוחנית וניתוק מכל דבר שבקדושה.

משביר לדוד

טיפוח המשכן הרוחני של האדם

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ויקרא ט, א) אמרו חז"ל במדרש (ילקוט שמעוני ט) יום השמיני למילואים היה, ואותו היום נטל עשר עטרות ובו ביום שרתה השכינה על מעשה ידי אהרן, שכל שבעת ימי המילואים היה משה משמש בבגדי לבן ככהן גדול ומיום השמיני והלאה בא אהרן ושימש בבגדי כהונה גדולה והיתה שמחה לפניו במרומים כיום שנבראו בו שמים וארץ, עד כאן.

ולכאורה יש להבין אם כל כך היתה שמחה באותו היום מדוע הפסוק פותח בלשון "ויהי" שהוא לשון של צער (כמובא במס' מגילה י, א) וראיתי שתירצו המפרשים שצער גדול היה למשה רבינו באותו היום מפני שציווהו הקב"ה להעביר את הכהונה לאהרן אחיו.

וכך אמרו במדרש (שם ילקוט שמעוני ט) רבי חלבו אמר כל שבעת המילואים היה משה משמש בכהונה גדולה כסבור שלו היא, ובשביעי אמר לו הקב"ה לא שלך היא אלא של אהרן, עד כאן. ומחמת צערו של משה נאמר "ויהי" לשון צער. אולם עדין צריך להבין האם שייך לומר על משה רבינו ע"ה שנתקנא חלילה במנהיגותו של אהרן ועל כך היה צערו?! וכי ביקש משה לעצמו גדולה או תפקיד כל שהוא, ודאי שלא ואם כן מדוע נצטער על תפקיד הכהונה שיעבור לאהרן?

ונראה לי ליישב שבוודאי משה רבינו לא רצה לתפוס מנהיגות או גדולה כל שהיא לעצמו הקב"ה מעיד עליו ואומר (במדבר יב, ג) "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם" ואדרבא אמרו חכמינו ז"ל (מובא ברבינו בחיי על התורה) אמר משה לאהרן לעיני הזקנים - דע אחי שהקב"ה ציוני למנותך לכהן גדול, אמר לו אהרן מאחר שאתה עבדת כל כך קשה במשכן דין הוא שאתה תהיה הכהן הגדול ולא אני, אמר לו משה כך מצות ה' יתברך ודע שאני שמח וטוב לב כאילו אני הוא שנתמניתי לכך, כשם שאתה שמחת בגדולתי בשעה ששלחני הקב"ה לילך לפרעה כמו שנאמר (שמות ד, יד) "וראך ושמח בליבי" אף אני שמח בגדולתך, עד כאן לשון המדרש.

הרי לנו שאהבת עולם אהב משה את אהרן ושמח בשמחתו על שזכה להיות כהן גדול, ובכל זאת היה צער בליבו של משה רבינו מפני שידע משה שעבודת המשכן מגדלת ומרוממת את מדרגת האדם ברוחניות והוא עולה ומתעלה על ידה ביראת שמים, כי בראותו את הכהנים בעבודתם ולווים בדוכנם וישראל במעמדם הרי עבודתו אלו מכניסות בלב האדם רגש של קדושה וטהרה ואז נוספת בתוכו יראת שמים. ואכן כך הרגיש משה במשך שבעת ימי המילואים כיצד בניינו הרוחני משגשג ועולה מחמת העבודה שעסק במקדש ומעתה שנבצר ממנו על פי מצות ה' להפסיק את עבודת המשכן ולתת אותה לאחיו - הבין משה שמרגע זה תופסק עלייתו הרוחנית ועל כך היה מיצר ודואג לכן נאמר "ויהי" שהוא לשון צער.

כידוע עיקר בניית המשכן הוא בתוך ליבו של האדם, וכמו שדרש האלשיר הקדוש על הפסוק (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך ליבו של כל יהודי ויהודי. וכשם שהשכינה שורה במקדש. כך אם אדם נוהג כיהודי

במסילת נעילה

שבביי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקדש את משכן הגוף קודש לה'

זוכר אני שפעם בהיותי בגיל כ"ד שנים לערך, נסעתי עם אדוני אבי רבי משה אהרן פינטו זיע"א למרוקו, ושם הוא נפגש עם ידידו משכבר הימים מר שלום הכהן ז"ל.

כבוד גדול עשה מר שלום לאבא והעמיד לכבודו על השולחן מיני מגדנות לרוב ואף הוציא מן הארון בקבוק ערק חשוב, ואמר: "בבקבוק זה לא השתמשתי זה כבר עשרים שנה, ורק לכבוד אדם חשוב שכמוך הוצאתי אותו, ועתה נתכבד בו".

כראותי שטוב ליבם לשבת בצוותא עזבתי אותם לבדם ויצאתי מן הבית, והנה כשחזרתי לאחר כשלוש שעות ראיתי שדברי המתיקה ובקבוק הערק נשארו כך על השולחן ללא שנגעה בהם יד אדם, שאלתי את אבא ע"ה מדוע לא שתייתם מעט 'לחיים' ואבא ענה המתנתי לך שתשתתף עמנו בשתיית 'לחיים'...

צחקתי בתוך ליבי ותמהתי וכי ממותי אבא ממתין שאשתה עמו 'לחיים', תמיד היה דרכו בקודש להרחיק אותנו ממשקאות חריפים, ובתוך כדי מחשבה לקחתי את הבקבוק לזמנו ממנו לכוסות שעמדו על השולחן, והנה לתדהמתי אלפי יתושים היו בתחתית הבקבוק...

מיד עוררתי את תשומת לב אבא ע"ה ושל מארחו, וכשראה אבא שניצול מאכילת איסור - מיד החל לקפץ ולעלוז מתוך שמחה, ומן ה' היה הדבר שהמתינו מלשתות מהערק עד שאגיע מפני שעיני שניהם כבדו מזוקן וראייתם נחלשה ולא היה באפשרותם לראות את היתושים הרובצים בבקבוק, והקב"ה נתן בליבם שלא יגעו במשקה עד שאגיע וכך הצלתי אותם מן האיסור.

מוסר השכל גדול למדתי מאבא ע"ה שהיה כל כך שמח על שנמנע מאכילת איסור עד שהחל לרקוד ולשיר בקול גדול...

מכאן שצריך זהירות גדולה, ובדיקה מרובה נדרשת בכל מאכל שהאדם אוכל. ואם משתדל הוא בדבר, בוודאי שהקב"ה מסייע בידו לבל יכשל כי "ה' לא ימנע טוב להולכים בתמים", וגם שכרו בצידו שעל ידי הזהירות הקב"ה יסייע לו לעלות בדרגות עצומות בבנינו האישי והמשכן שבלבבו יהיה קודש לה' בזכות זה.

קורה ובאים אלי אנשים לקבלת ברכה למילוי משאלותיהם, וכשאני שואל אותם האם אתם נזהרים במאכלות אסורות הם עונים לי תשובה בנוסח חסר תבונה כגון - "בבית כן נזהרים אולם בחוץ לא". ואני עומד תמה ושואל את עצמי - כיצד עושה האדם שקר כה גס בנפשו, המעיים שלו מלאים בשקצים ורמשים ובא לבקש ברכה ומעוניין שברכת ה' תחול עליו... הייתכן כדבר הזה?! ואכן הם שומעים לדברי תוכחתי אליהם ומיד מבינים עד כמה טועים הם בדרך קלוקלת זו וחוזרים למוטב.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

מדוע הרג הרופא את החולה?

"ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה'". (ויקרא יא, ב)

כידוע נדב ואביהו נתחייבו מיתה קודם לכן, שהרי כתוב "ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלוהים ויאכלו וישתו" (שמות כד יא), ומביא שם האור החיים הקדוש זיע"א הטעם שלא שלח ידו בהם כיון שלא רצה לערעב השמחה וכו'. וצריך ביאור א"כ מדוע בשעת מתן תורה לא רצה להענישם כדי לא לערעב השמחה ובשעת הקמת המשכן ביום השמיני למילואים, ביום חנוכת המשכן שהוא יום גדול להקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, שלח ידו בהם ולא חש לזה שתערעב השמחה? בספר 'שערי ארמון' מביא משל נפלא על כך:

משל למלך אחד שרצה לבנות עיר אשר כל תושביה היו מרוצים, קרא לאדריכל מומחה ואמר לו לתכנן עיר כזו ולבנותה, עשה האדריכל את ציווי המלך ובנה עיר לתפארת, דירות מרווחות, מעיינות, גינות ופרדסים.

במשך הזמן העיר התאכלסה ולאחר זמן מה בא המלך לבדוק את העיר ולראות האם באמת כל תושביה מרוצים. ערכו לו בני העיר קבלת פנים חמה וסעודת מלכים, ובאמצע הסעודה שאל המלך האם כולם מרוצים מהעיר? ענו כולם פה אחד מרוצים מאוד. שוב שאל המלך האם יש למישהו תלונה? והנה קם אדם אחד ואמר כן, אדוני המלך בעיר הזאת אין רופא!

מיד הבטיח להם המלך אני אשלח לכם רופא מומחה מעיר הבירה. ביום שהרופא הגיע לעיר יצאו כולם לקבל פניו בבגדי חג, גם המלך בכבודו ובעצמו בא לקבל את פניו. הרופא נדהם מקבלת הפנים שעשו לו ואמר בלבו כנראה האנשים האלו לא יודעים מה זה רופא ומה תפקידו, בחושבם שרופא הוא כל יכול ובידו להיות פוקח עיוורים מחיה מתים וכו'.

והנה באמצע הסעודה שאל המלך האם כל התושבים נמצאים כאן? בדקו ומצאו שאחד מהתושבים חסר מחמת חוליו, אז פנה המלך לרופא ואמר לו: הנה יש לך הזדמנות להוכיח את עצמך לך לטפל בחולה ורפא אותו.

הרופא עשה כדבר המלך, בדק את החולה, נתן לו כל מיני תרופות וחזר, והנה לא עברה שעה קלה ושמועה רעה הגיעה שהחולה מת. כל התושבים נפלו על פניהם הזה הוא הרופא הגדול שכה יחלו לבואו? שאלו,

המלך פנה אל הרופא בכעס ואמר לו: כפי ששמעתי החולה הזה לא היה חולה מסוכן, א"כ מדוע הוא מת?

השיב הרופא אני הרגתי! נדהם המלך מתשובתו של הרופא, ומיד נימק הרופא את דבריו ואמר: האמת היא שבדרך הטבע לא יכלתי לרפאות את החולה, ואם הייתי עושה כל מאמץ לרפאות את החולה, היה נגרם נזק לתושבי המקום הזה, מאחר והכל היו סומכים עלי כי בכוחי להביא מזור לכל מכאוב, וממילא לא היו שומרים על בריאותם, רצוני היה כי ידעו התושבים כי יכולתי מוגבלת ואין בכוחי תמיד להושיע, קיבל המלך את נימוקו ונוכח לדעת שעשה זאת בחכמה.

כן לעניינינו, לפני שהיה המשכן, היו ישראל נזהרים שלא לחטוא כי אין מי שיכפר עליהם ואיש בחטאו יומת, אבל לאחר שהוקם המשכן נשקפה סכנה שבני ישראל יחשבו שמעתה הם חופשיים לעשות כרצונם והקרבות יכפרו עליהם, והיה צריך להוציא מלבם של ישראל מחשבה מוטעית זו.

מה עשה ה'? המית את נדב ואביהו בעת הקמת המשכן, על אף שעשו חטא דק מאוד ולא הועילה להם זכותם ולא היותם בניו של אהרן ולא זכותו של משה רבינו דודם. או אז נפלה על ישראל אימה ופחד מהמחשבה לחטוא, ואמרו אם בארזים נפלה שלהבת מה יגידו אזובי הקיר.

נצור ראשונך

יניח אצבעו באזניו

היושב בחבורת אנשים שהתחילו לדבר דברים אסורים, והוא משער שדברי תוכחתו לא יועילו להם, אם אפשר לו לצאת משם או להניח אצבעו באזניו, מצוה רבה הוא עושה בזה.

ואם אי אפשר לו להשמט מהם, ומשער בעצמו, שעצה זו של הנחת אצבעו באזניו, גם כן קשה לו מאד מפני שילעגו עליו, יראה לזרז את עצמו בעת צרה כזו וללחום מלחמת ה' עם יצרו, כדי שלא ישל באיסור דאורייתא של שמיעת וקבלת לשון הרע.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

ביהדות אין יום שמיני

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולקניי ישראל (ויקרא ט, א) שמיני למלואים, הוא ר"ח ניסן, שהוקם המשכן בו ביום (רש"י). והרי אמרו "כל מקום שנאמר 'ויהי' אינו אלא לשון צער", ומה היה הצער ביום הקמת המשכן? בעל האמרי חיים מוויז'ניץ יישב את הלשון ויהי - צער, שהרי באמת ישראל קדושים הם, רק שבעה ימים יש להם. האדם מתלכלך יום אחרי יום באבק החולין ובעוונות, ושכבת הלכלוך מצטברת ותופחת מיום ליום, ואין דומה אבק של יום ראשון לאבק של יום השישי. אלא מה! לבסוף בא יום השביעי, שבת, והאדם רוחץ ומיטהר בו מכל האבק הרוחני, "פנים חדשות באו לכאן" ומתחיל דף חדש בחיים, ולמחרת אינו זה יום שמיני, אלא יום ראשון!

ואולם כשלא רחץ וטהר, בא שבת וחלף עליו בלא רושם, הרי השכבה הקודמת של האבק והזוהמה נשארה בעינה ומוסיפה עוד לתפוח עד לאימה, ויום ראשון הוא יום שמיני, המשך לשבוע הקודם... ועל כן זה בוודאי יש להתבטא בלשון צער "ויהי".

דממה ולא שתיקה

"וידום אהרן" (ויקרא י, ג)

מדוע הקפידה התורה לומר את הדבר בלשון דממה דוקא "וידום אהרן"? פירש הגאון מאוסטרובצה זצ"ל: ארבע דרגות ישנן בבריאה: מדבר, חי, צומח ודומם. המדבר, אם פוגעים בו, מטבעו הוא משיב פגיעה בחזרה, בדרך כלל באמצעות הדיבור, ויש להיזהר ממנו. החי, אם פוגעים בו, לדבר אמנם הוא אינו יודע, אך הוא עלול לתקוף את הפוגע בו, או לחלופין לברוח מפני הפגיעה. הצומח אינו יכול לדבר וגם לא לברוח, אולם הפגיעה ניכרת עליו. אם כורתים את האילן, הרי שהחליף צורה וכולם רואים עליו שנפגע. רק הדומם, מה שיעשו עמו - לא יראו עליו שום שינוי.

זהו "וידום אהרן" - לא הרגישו עליו מאומה! זוהי דרגה מאד גבוהה, לקבל את הדין בשמחה, להאמין עד הסוף שמה שהקב"ה עושה הוא לטובה.

המסרב סופו שיפסיד

"ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך" (ויקרא ט, ז)

שהיה אהרון בוש וירא לגשת, אמר לו משה: למה אתה בוש? לכך נבחרת (רש"י). רבי חיים פאלאג'י זצ"ל מבאר את המהלך באופן נפלא: בפרשת שמות (ד. יד) מסופר, שכאשר אמר הקב"ה למשה לגאול את ישראל, טען לפניו "מי אנכי כי אלך?" אמר לו הקב"ה: "אני אלך אתך". ממשיך משה וטוען "בי ה', לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום... כי כבד פה וכבד לשון אנכי", והקב"ה עונה לו: "מי שם פה לאדם וכו' הלא אנכי ה', ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והוריתך אשר תדבר", אבל משה עדין אינו מסכים "ויאמר: בי ה' שלח נא ביד שליחך, ואז - ויחר אף ה' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך". ומובא שם ברש"י "ויחר אף - כל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם וכו', אף בזו נאמר בו רושם, "הלא אהרן אחיך הלוי", שהיה עתיד להיות לוי ולא כהן, והכהונה הייתי אומר לצאת ממך (היינו ממשוה רבינו), ומעתה לא יהיה כן, אלא הוא יהיה כהן ואתה הלוי".

והנה כאן מבקש משה רבנו מאהרן שייטול על עצמו את תפקיד הכהונה ויגש להקריב את הקרבנות, ואהרן מסרב. אומר לו משה "למה אתה בוש", אם תסרב פעם נוספת - תאבד גם אתה את הכהונה כי הרי "לכך נבחרת" - אתה זכית בכהונה עקב כך שאני סירבתי לבקשת הקב"ה, ואם אתה כעת תסרב - תפסיד גם אתה את הכהונה...

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מיהו קרובו של הבורא?

הגמרא מספרת (במסכת כתובות קד.) על רבינו הקדוש, על אף שהיה עשיר גדול ותמיד שולחנו היה ערוך לכל נצרך ונזקק - בכל זאת בשעת פטירתו הרים עשר אצבעותיו למעלה ואמר, ריבונו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא נהנית מהעולם הזה אפילו באצבע קטנה. על אף שהייתה בידו אפשרות נרחבת לחיות חיי רווחה ועושר, בכל זאת העדיף רבינו הקדוש להסתפק במועט ולחיות חיי צער למען התורה הקדושה.

וחשבתי להסביר כך את הפסוק "בקרבי אקדש". הנה 'קרוב' רומז אל הקרביים של האדם. כשאדם מקדש את קרבו ואינו ממלא את כרסו באכילה ושתייה יתרה ובשאר תאוות העולם והוא מסתפק במועט רק כדי צורך הגוף, הרי זו עבודת ה' המעולה והרצויה כי אין לעבוד את ה' יתברך מתוך עידון הגוף, אלא מתוך דוחק ומחסור ואז הקב"ה משתבח בו ואומר לו - אתה הקרוב שלי ואני מתקדש ומתכבד בעבודתך וזהו "בקרובי אקדש".

גם אדוני אבי זצוק"ל כל חייו עסק בתורה במסירות מתוך דוחק ועניות, ולא נהנה מן העולם הזה רק כדי צורכו וכשנפטר לבית עולמו לא השאיר אחריו מאומה - לא ממון ולא נכסים.

והנה עבר זמן מסוים ואמא ע"ה נקלעה לקשיים, ואין לה בכיס פרוטה לפרוטה ואף התראת ניתוק הגיע לחשמל ולמים. בצר לה פנתה לבית העלמין ובכתה על קברו של אבא זיע"א באומרה - הינך יושב על מי מנוחות בעולמות העליונים בגן עדן ועוסק בתורה עם שאר הצדיקים, ואילו אני כאן מתייסרת ואף מבקשים לנתק לי את המים והחשמל...

למחרת והנה אדם מדימונה ניצב בפתח הבית ושואל את אמא ע"ה - במה אוכל לעזור לך? הנה יש לי דמי פנסיה חודשיים ורציתי לשלם את חובותייך, כי אמש חלמתי את כ"ק בעלך הצדיק שאמר לי שיש לך חובות וחייב אני לשלמם...

אמרה לו אמא ע"ה - בקושי אתה מסתדר לפרנסת אנשי ביתך ואתה מבקש לשלם את החובות?! אבל הלה הפציר ושאל בכמה מסתכמים החובות עד שלבסוף הגישו לו אמא ע"ה את החשבון והוא שילם את כל הסכום במלואו.

למחרת הגיע שוב ושאל את אמא ע"ה - האם יש לך עוד חובות? ואמא ענתה לו בחיוך - אם רצונך, שלם לי את החודש הבא... וכך אמרה לו במתימוות אולם מיד הפסיקה ושאלה - מה הניא אותך לחזור שוב?

וענה לה שבזכות התשלום של אמש זכה לישועה גדולה, וכך סיפר - כי זה לו כבר כשלוש שנים שביתו נישאה ועד היום הזה הוא מסוכסך עם חתנו בעקבות סכום כסף מן החתונה שנעלם וכל אחד מטיל את האשמה על הצד שכנגד, והנה אתמול בלילה בחזרו מאשדוד לביתו לאחר ששילם את החובות לאמא ע"ה - אשתו בדקה בתוך מזוודה ישנה ומאובקת הנמצאת מעל הארון ולפתע מצאה בתוכה את כל הסכום...

מיותר לציין כי שמחה גדולה הייתה בליבו על כך וברוך ה' חזר השלום לשכון בינו לבין חתנו, וכי הוא בטוח שזכותו של הצדיק עמדה להם ולכן בא עתה שוב לסייע ולעזור.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "כה אמר ה' א-להים בראשון" (יחזקאל מה).

ומנהגינו להוסיף ב' פסוקים מהפטרת ראש חודש "השמים כסאי".

הקשר לפרשה: הפטרה נקרא על הקרבנות שביא הנשיא בראש חודש ניסן, וכמו כן מסופר על ענין חג הפסח, וכך גם המפטיר של שבת החודש עוסק בענין ראש חודש ניסן וחג הפסח הממשמש ובא לטובה.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

לפני כעשרים שנה הגיע יהודי להילולא של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו, ובבכי תמרורים סיפר לכל הנאספים את סיפורו המהיר. בבדיקות רפואיות שערך לאחרונה התגלה כי הוא חולה במחלת הסרטן ר"ל שהתפשטה בכל גופו. הרופאים לא נתנו לו סיכוי לחיות יותר מאשר ששה חדשים, ואמרו לו: לא נותר מה לעשות לך, אין שום תרופה למחלתך. לך איפוא ותהנה במשך ששה חדשים, כל זמן שנותר לך לחיות.

הנוכחים בהילולא אמרו לו: הנה כאן שוכב הרופא הגדול, רבי חיים זיע"א, תתפלל לה' שבזכותו של הצדיק תהיה לך רפואה שלימה.

במרר לבו ענה אותו אדם ואמר: "כל הרופאים הגדולים לא יכולים לעשות עימי כלום, ואם כן מה יועיל לי קבר אחד?" "אם כן, למה באת לכאן?" שאלו אותו. והלה השיב להם בפשטות: "שמעתי שיש כאן הילולא, ויש סעודה אז הגעתי".

הנאספים פנו אליו ואמרו לו: "אם הגעת למקום קדוש זה, סימן הוא שמן השמים פתחו לך פתח של רפואה". לאחר זאת השכיבו האנשים את החולה על קברו של הצדיק, ואמרו לו: "להתראות בשנה הבאה כשאתה בריא ושלם".

חלפו עברו להם ששה חדשים, והוא עודנו חי. הלך לרופא, והרופא שואל אותו: אתה עדיין חי? אתה עדיין נמצא בעולם? צריך לעשות לך בדיקות. ואכן הוא עבר סידרה מקיפה של בדיקות, ולא מצאו בגופו שום זכר למחלה הנוראה.

את הסיפור הזה סיפר בעל המעשה עצמו, בליל ההילולא של הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, ביום ה' באלול תשס"ד. מאות אנשים ורבנים שמעו את הסיפור (במעמד הנורא הזה נכחו רבני מונטריאול שליט"א, ביניהם הרב הגאון ר' דוד רפאל בנן שליט"א ראב"ד של מונטריאול, ורבנים נוספים שיחיו) והרבה בכו יחד עמו על הנס שקרה לו. מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א סיפר שאף הוא עצמו היה עד לדבר, ואף התפלאתי לראותו כשהוא חי לאחר עשרים שנה".

זכות הצדיקים קדושי עליון יגן עלינו.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

תשמור עליך - זו שעת מיתה בקבר, והקיצות היא תשיחך - זה העולם הבא.

אמר רבי יוחנן, למדתי כל התורה כולה ולא למדתי שני הדברים הללו עד עכשיו, מתן שכר מן הזקנה, יראת חטא מן הבתולה.

מתן שכר מן הזקנה כיצד, פעם אחת מצאתי זקנה אחת בבית הכנסת שבאת מעיר לעיר להתפלל, ואמרתי לה, בתי וכי לא היה בית הכנסת בעירך? ואמרה לי רבי לכך הלכתי מעיר לעיר להתפלל כדי לקבל שכר פסיעות, ואתה אמרת לי כך? הא למדנו מתן שכר מן הזקנה.

יראת חטא מן הבתולה כיצד, פעם אחת נכנסתי בבית הכנסת ומצאתי בתולה אחת שהיתה עומדת בתפלה ואומרת, גיהנם אני טובה ממך אם רצוני שיבאו אצלי עשרה בני אדם ויאכלו וישתו עמי ואח"כ יעשו דבר זימה, אני והם נכנסים לגיהנם אצלך. אלא אני טובה ממך שאני כופפת את יצרי וממלטת את עצמי ממך. הא למדנו יראת חטא מן הבתולה.

אמר רבי יוחנן בן זכאי, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאתי אדם אחד שהוא היה מלקט עצים ודברתי עמו ולא החזיר לי דבר, ואחר כך היה בא אלי ואמר לי: רבי, מת אני ולא חי. ואמרתי לו אם מת אתה עצים הללו למה לך? ואמר לי, רבי האזין לי מה שאומר לך דבר אחד, כשהייתי חי אני וחבירי היינו עוסקים בעבירה בפלטרין שלי, וכשבאנו לכאן גזרו עלינו גזר דין של שריפה כשאני מלקט עצים שורפין את חבירי וכשהוא מלקט עצים אז שורפין אותי.

ואמרתי לו, דינכם עד מתי? ואמר לי כשבאתי לכאן הנחתי את אשתי מעוברת וידוע אני שזכר היא מעוברת, לכן בבקשה ממך הוי זהיר בו משעה שיהיה נולד עד שיהיה בן חמש שנים הולך אותו לבית רבו למקרא, כי בשעה שהוא יאמר ברכו את ה' המבורך - אז יהיו מעלין אותי מדינה של גיהנם.

מעשה בתינוק אחד שלמדו אביו ספר בראשית, פעם אחת עלה הקיסר לאותה מדינה ונשבה אותו התינוק וספרו עמו, וחבשוהו בבית האסורים וספרו עמו, והכניסו לספרו לגנזי הקיסר.

פעם אחת נטרפה דעתו של הקיסר, אמר להם הביאו לי ספר הזיכרונות.

הלכו לגנזי הקיסר ומצאו הם בראשית, ובאו כל גדולי המלכות לקרות בו ולא היו יודעין לקרות בו. ואמרו לו, זה הספר מן ספרי ישראל הוא, ויש כאן תינוק אחד מהם שהוא חבוש בבית האסורין שלך. מיד הלכו וקראו לאותו תינוק, כיון שהיה רואה את ספרו מיד חבקו ונשקו וקראו לפני הקיסר, ומפרש אותו מן בראשית עד ויכלו.

כיון ששמע המלך שבחו של הקב"ה האין ברא את עולמו, מיד עמד מן כסאו ונשקו לאותו תינוק על ראשו, ואמר לו יודע אני שלא הרגיש הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא בשבילך כדי להתירך מבית האסורין.

מיד נתן לו הקיסר הרבה כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות ועבדים ושפחות, ושיגרו בכבוד גדול אצל אביו.

והלא הדברים קל וחומר, ומה התינוק הזה שלא למד אלא ספר בראשית בלבד - עלתה לו כך, הלומד כל התורה כולה - על אחת כמה וכמה.

אמר רבי שמעון בן לקיש, כל המצער את עצמו בעולם הזה על התורה ועוסק בתורה בלילה, הקב"ה מושך עליו חוט של חסד, שנאמר (תהלים מ"ב) "יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי". מה טעם יומם יצוה ה' חסדו, משום דבלילה שירה עמי.

והתורה מגינה עליו כל אותן השנים שהוא מוטל בעפר, שנאמר (משלי ו) "בהתהלך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך". בהתהלך תנחה אותך - בעולם הזה, בשכבך

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103

שמעו וראו מי טוב ר' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם